

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Marie Lehmann

Citation: Ploug, Carl: "Marie Lehmann", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 251.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid79285/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Og derfor De vil ej heller forsmaa
Det Blad, som her jeg fyldte,
Thi det er Blomsten — saa tænke De maa
Som jeg fra Julen Dem skyldte.

†

Marie Lehmann.

Stille, stille, Taaren taler, stille!
Mens den kvæger med sin milde
Dug det spændte Bryst,
Mens den maaler Savnets Øde,
Mens den tolker Mindets søde,
Ak, men bittere Lyst.
Kjærligt dette Hjerte slog,
Kjærlighed er Taarens Sprog.

Løft Edor, Toner, sagte i klagende Kor,
Livshaab og Lykke have vi sænket i Jord.

Eder hun elsked, Jer hun betroede sin Drøm,
Died sin Smerte af Eders dulmende Strøm.

Løft Eders Vinge, bærer dens elskende Sjæl
Did til dens eget, Lysets og Tonernes Væld!

†

Frederikke Mariboe.

Et kraftfuldt Liv i haabfuld Foraarsgrøde,
For Danmarks Frelse frit til Offer bragt,
Paa Ærens Mark i Sejrens Morgenrøde,
Imellem tusind tapre Brødres strakt!
En Død saa skjøn, saa glad og uden Smerte!
— Ak, hvad forslaar det for en Moders Hjerte!

Hun vilde trøstes, og hun vilde glemme,
Men fandt ej Glemsel og tog ej mod Trøst:
Det var, som hendes tabte Yndlings Stemme
Beständig kaldte i det spændte Bryst;
Hun standsed Taaren, vilde synes rolig,
Men hendes Sjæl var Savnets øde Bolig.